

Zelta Bruņurupucis

Katru gadu vienā un tajā pašā laikā uz mazas salas starp kontinentiem pulcējās zvēri un fejas no visām zemēm, lai organizētu lielu konferenci, kurā viņi apspriež aktuālās lietas. “Man...,” teica čūska, kura šajā mazliet neskaidrajā rītā pārstāvēja mazu Āfrikas valstiņu, “ir kaut kas, ko pasludināt!” Un viņa ar labpatiku pārlanda skatienu klausītāju pūlim.

“Nuuu?”, Ēģiptes krokodils nožāvājās un sagatavojās izteikt vienu vai divus piemērotus komentārus, lai pēc tam varētu netraucēti gulēt visu atlikušo sanāksmes laiku. “Problēma, kuru mēs apspriedīsim šīs dienas laikā”, čūska, nepiegiežot vērtību kaut kādam traucēklim, šņāca, turpinādama savu runu “ir tā, ka mēs nesaprotam viens otru. Tikai paši izglītotākie no mūsu tautas prot runāt vairāk nekā divās valodās, bet nekad ne vienās un tajās pašās.”.

Zvēri jau ļoti daudzreiz izvairījās aktīvi apspriest šo jautājumu, jo bija neērti domāt par jautājumiem, kuru atbildi neviens nezina. Viņi tagad bija spiesti saskarties ar to un sāka nervozi skrāpēt ar kājām un sačukstēties.

“Un?”, nervozi jautāja Īrijas rūķis un, lai apsēstos, pagrieza savu zelta podu (kurā pasaules katastrofālās ekonomiskās situācijas dēļ bija tikai viena poga). “Mēs līdz šim vienmēr atrisinājām problēmas, vai ne?”. “Tā nav taisnība!”, konstatēja aita no skotu augstienēm, kura aizstāja Nesiju, kas bija saaukstējusies. “Mēs nespējam izplatīt svarīgus jaunumus. Koalas vienā mūžameža daļā nezina, ka deg otra daļa. Zivis mirst piesārņotā ūdens dēļ, citās zemēs, jo neviens tās neinformē par kādu pašlaik tuvojošos naftas plūsmu.

Un katru gadu, mums, šīs konferences rīkotājiem, jālozē, lai izvēlētos visiem pieņemamu konferences valodu. To jūs saucat par “atrisinātām problēmām?” aita blēja, lai stiprinātu savus vārdus, tad apgūlās un sāka atkal gremot.

Kādu brīdi valdīja klusums, līdz viena vai otra izcili slinka zvēra galvā radās slepkavnieciskas domas attiecībā pret nepieredzējušo aitu. Tad pēkšņi noteiktiem soļiem iznāca priekšā lauva no Arābijas: “Ņemsim manu valodu!” Viņš pacēla ķepu un demonstratīvi apskatīja savus nagus. “Tāpēc, ka es esmu pats stiprākais, pats ātrākais un pats bīstamākais no mums visiem. Un ir dabisks likums, ka uzvar pats stiprākais. Tad mūsu problēma varētu būt atrisināta. Katrs mācīsies manu valodu un katrs sapratīs otru!” “O, nē,” iestarpināja ķirzaka, par kuru neviens īsti nezina, no kurienes tā nākusi, “tā būs mana valoda, kurā runās. Es esmu radījums ar visgarāko ģenealoģijas koku. Bez tam, es esmu cēlusies no dinozauriem, tātad tik vērtīgas iedzimtības dēļ, man jāzina, kas ir labs!”.

Barā radās atzinīga murdoņa, un ķirzaka meta nicinājuma pilnu skatienu uz lauvas pusi. “Kāpēc ne mana?”, spiedza augsta balss pārkliedzot troksni, un, kad degunradzis pagāja malā, parādījās trusis. “Es esmu ļoti auglīgs.

Un arī manas zemes valoda ir tāda!” Viena hiēna smējās, tāpēc zebra iesita viņai pa rīkli ar nagu. “Arī es esmu ļoti auglīga. Ņemiet manu valodu!”, sevi aizstāvot ierosināja muša. “Un manu”, vienlaikus kļiedza vombats ar antilopi. “Un manu...”, rūca leopardis.

Drīz izrādījās, ka katrs zvērs un katra zeme grib piedāvāt savu valodu, kuru citi mācītos, un neviens neizrādīja gatavību atkāpties no sava viedokļa kaut vai par vienu soli par labu kaimiņam.

Tagad viens bruņurupucītis, kurš pat nepārstāvēja nevienu zemi, jo tas dzīvoja uz mazas salas, izdzirdēja kliegšanu un lēnām, kā jau bruņurupuči to parasti dara, rāpās uz sanāksmi. Tur nonākot, tas meklēja pašu augstāko klinti apkārtnē un uzrāpās uz tās. "KLUSUMU!", neticami skaļš sauciens iztrūcināja zvērus, un visi, it kā ar auklu vilkti, skatījās uz mazo plankumu uz lielā akmens. Bruņurupucītis apmierināti smaidīja un apsveica sevi par savu skaļo balsi. "Es domāju", tas teica ar augsti paceltu balsi, "ka man ir atrisinājums jūsu problēmai". Atkal iesmējās hiēna, bet tā tūlīt, vēl savlaicīgi, aizsedza savu sāpošo rīkli ar pašas ķepu, lai izvairītos no jauna spēriena.

"Kāpēc neradīt jaunu valodu?", turpināja bruņurupucītis uz savas klints. "Kādēļ neradīt valodu, kura ir viegli mācāma un viegli izrunājama visām radībām uz pasaules? Viena valoda, kas nedz izceļ, nedz noniecina kādu zemi?". Tas skatījās uz apakšā stāvošajiem zvēriem, kuri stinguši un apjukuši lūkojās uz viņu. Viņš cerēja, ka tā ierosinājums tiks pieņemts. "Un kādā veidā ...", lauva iesāka lēnām un dusmīgi "...mēs radīsim šo valodu?" Bruņurupucītis izdarīja triumfējošu kustību ar kāju, jo savas lēnās pārvietošanās laikā uz sapulci, tas taču varēja pamatīgi apdomāt šo lietu.

"Es to jums paskaidrošu.", tas sāka un runāja daudzas stundas, un, jo vairāk tas runāja un skaidroja valodu, jo vairāk zvēru pievērsās tā idejai. "Grandiozi", piezīmēja krokodils. "Brīnišķīgi", teica lauva. "Mēs atlīdzināsim to!", nolēma Īrijas rūķis. "Saprotams", piekrita zvēri. "Bet kā?".

"Es to izdarīšu!", no bara atskanēja enerģiska balss, un Holivudas feja no Amerikas uzspurdza augšup uz akmens, uz kura stāvēja bruņurupucītis.

Viņa pacēla savu maģisko nūju, teica dažus buramvārdus, un zelta lietus nolija uz mazā valodas atradēja ķermeņa, līdz tas bija pārklāts ar zeltu no galvas līdz kājām.

"Tagad mēs atzīstam tevi par mūsu pašu lielāko palīgu, un tev ir tiesības piedalīties katrā sanāksmē.", deklarēja feja, un bars pie viņas kājām aplaudēja. "Nav par ko, nav par ko." Feja paklanījās un aizlidoja uz savu parasto vietu. Bet bruņurupucītis augšā uz sava akmens smaidīja pašu platāko smaidu un uzskatīja, ka var būt ļoti apmierināts ar sevi.

Šo patieso notikumu stāstīja Katharina von Radziewsky 2003. gada jūnijā, un Klaus Friese tulkoja to Esperanto valodā savukārt Māra Timermane iztulkoja latviski.